

Διεθνής Συνδιάσκεψη Θεάτρου, Εδιμβούργο 2002

«Δημιουργικά κύματα»

2-6 Απριλίου 2002 Πανεπιστήμιο Εδιμβούργου – Σκωτία

Οργάνωση: National Drama

Η ανταποκρίτριά μας **Μαρία Αδάμ** από το Εδιμβούργο περιγράφει

Το προφίλ της συνδιάσκεψης.

- 180 αντιπρόσωποι από περίπου 30 χώρες, οι περισσότεροι Αγγλοσάξονες.
- Ο σκοπός της συνδιάσκεψης ήταν η επανασυνάντηση παλαιών γνωρίμων που εργάζονται σε γνωστά προγράμματα, η ανταλλαγή εμπειριών, η συνάντηση με νέους εισηγητές ιδεών και προγραμμάτων και ο προβληματισμός πάνω σ' αυτά.
- Ήταν έντονος ο Αγγλοσαξονικός χαρακτήρας της συνδιάσκεψης καθώς η πλειοψηφία των συνέδρων ήταν από τις αντίστοιχες χώρες. Ενδιαφέρουσες οι προτάσεις των Ιταλών και των Ινδών αντιπροσώπων.
- Το θεωρητικό μέρος της συνδιάσκεψης καλύφθηκε από τις διαλέξεις του Καθηγητή Walter Humes της Γλασκόβης, της Καθηγήτριας Urnashi Sahni από την Ινδία και της Patrice Baldwin από την Σκωτία. Τονίστηκε η ανάγκη να μπει το θέατρο, σε μεγαλύτερη έκταση, σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Σε μια εποχή που τα εκπαιδευτικά προγράμματα υπακούουν όλο και περισσότερο στους νόμους της τεχνολογίας, είναι ανάγκη το θέατρο να δώσει διεξόδους στη δημιουργική φαντασία, την ελεύθερη έκφραση και τις αισθητικές αναζητήσεις των μαθητών. Ενδιαφέροντα στοιχεία έδωσε η εφαρμογή του θεατρικού παιχνιδιού σε χώρες του Τρίτου Κόσμου, όπου συνδυάζεται η τοπική κουλτούρα με τους Δυτικούς εκπαιδευτικούς κανόνες. Και βέβαια ήταν κοινή η παρατήρηση ότι τα καινοτόμα προγράμματα θεατρικής παιδείας δεν γίνονται πάντα εύκολα αποδεκτά από σχολεία που ακολουθούν κυρίως συντηρητικές εκπαιδευτικές μεθόδους στα προγράμματα τους.
- Το πρακτικό μέρος καλύφθηκε από οκτώ τετράωρα εργαστήρια και ένα μεγάλο αριθμό παρουσιάσεων.

A – Η Cecily O' Neil χρησιμοποίησε και χορό – μοντέρνο χορό – στο θεατρικό της εργαστήρι.

B – Η Jan MacDonald εστίασε το εργαστήρι της σ' ένα γνωστό και ιστορικό νησί της Δυτ. Σκωτίας, την Jona όπου συναντιούνται η άγρια φύση, οι κουλτούρες των Ρωμαίων, των Viking και των Αγγλοσαξόνων και αρχαίοι Κελτικοί μύθοι.

Ο σκοπός του εργαστηρίου ήταν να φανεί ο πλούτος αυτών των διαπολιτισμικών στοιχείων, η ομορφιά στη σύνθεσή τους και η σημασία της. Χρησιμοποίησε εκτός από το λόγο και την κίνηση, βιωματικά στοιχεία από τις παραπάνω κουλτούρες, όπως τα μεταφέρει η παράδοση κι ακόμη μουσικά όργανα, απίστευτης ποικιλίας, χρώματα, αντικείμενα. Εξαιρετικά ενδιαφέρον αποτέλεσμα.

Γ - Η Kate Donelan, από την Αυστραλία, έδειξε πώς μπορεί να θεατροποιηθεί ένα παιδικό παραμύθι. Έδωσε ψυχολογικό βάθος στις αντιδράσεις ανθρώπων και ζώων, επιδίωξε την εξοικείωση και την αλληλοκατανόηση, χωρίς κραυγαλέο διδακτισμό.

Δ – Πιο κλασικούς τρόπους ακολούθησε ο Jonothan Neelands.

Ε – Η Kathy Fraumeni και ο Ron Dodson στο εργαστήρι τους έδειξαν τρόπους για να διδαχθεί η ιστορία. Χρησιμοποιώντας το εύρημα ενός ναυαγίου, πηγαίνουν πίσω στο χρόνο, αναπλάθουν, γεγονότα και χαρακτήρες, ανακαλύπτουν μυστικά, προσωπικές ιστορίες, γοητευτικές λεπτομέρειες που κάνουν την ιστορία πολύ πιο ανθρώπινη και ελκυστική.

ΣΤ – Η πρόταση του George Nelson στηρίζεται στην Αριστοτελική άποψη ότι η παιδεία πρέπει να είναι και ψυχαγωγία με την έννοια της συνειδητής ψυχοσωματικής συμμετοχής.
Ζ – Το εργαστήρι της Elisabetta Ticco είχε θέμα την αναζήτηση της ταυτότητας από μέρους των εφήβων. Χρησιμοποίησε παιδικές μνήμες, οικογενειακές φωτογραφίες, εσωτερικό και εξωτερικό διάλογο για να πετύχει τον σκοπό της, εξαιρετικά ενδιαφέρον πείραμα.

Η – Ο Ron Dodson έκανε επίσης ένα ενδιαφέρον εργαστήρι με τον τίτλο «Αναζητώντας τον Olmond Roebuck» τον υποθετικό άνθρωπο της διπλανής πόρτας, κοντινό αλλά άγνωστο. Σκοπός του εργαστηρίου ήταν να δώσει στους εκπαιδευτικούς μερικές στρατηγικές μέσα από τις οποίες οι μαθητές θα μπορούν ν' αποκωδικοποιήσουν εκφράσεις, κινήσεις και συμπεριφορές, να δουν ότι δεν βλέπεται και ν' ακούσουν ότι δεν ακούγεται από τους ανθρώπους στο περιβάλλον τους.

- Το Greenwich and Lewisham's Young Peoples Theatre (GYPT) έδωσε μία παράσταση με το έργο STOP. Όπως είναι γνωστό, η ομάδα αυτή χρησιμοποιεί και απευθύνεται σε άτομα φυσικώς αδύνατα ή κοινωνικώς περιθωριοποιημένα. Τα έργα περιλαμβάνουν και συζήτηση με το κοινό και ποικιλία προσεγγίσεων και προβληματισμών.
- Μια θαλπωρή ήταν η βραδιά της αφήγησης μύθων και ιστοριών. Ο David Campbell και η Linda Bandelier με τις χαρακτηριστικές Σκοτσέζικες στολές τους, αφηγήθηκαν παραστατικά και μ' όλες τις λεπτομέρειες, όπως συνηθίζεται στα μακριά βράδια του Βορρά, ιστορίες με βασιλιάδες, δράκους και φαντάσματα. ένας παλιός και γοητευτικός τρόπος αποφόρτισης και ψυχαγωγίας.

Μαρία Αδάμ
Εδιμβούργο, Απρίλιος 2002